

Turgut Özal ile Görüşme

29 Ağustos 1987 tarihinde Ankara Kocatepe Camiinin açılışı yapılacaktı. Ben o sıralarda İstanbul'da bulunuyordum. O zaman yanımda bulunan Vahdet Bey'e:

"Bu caminin açılışı mühim bir olay. Yarın biz de orada bulunalım." dedim.

Aynı gece birlikte yola çıktık. Gece yarısından sonra Ankara'ya geldik. Sabah saat 10'da camiye gittik. Fakat camiye girmenin imkânı yoktu. Her yer tıklım tıklım doluydu. İçeri giremeyince biz de ayakta beklemeye başladık.

Sonra birden başbakan **Turgut Özal**'ın sesini duyduk. Baktık ki, Turgut Bey caminin dışında konuşma yapıyor. İslâmiyet'e övgülerde bulundu. Hatırımda kaldığı kadarıyla şunları söyledi:

"İslâmiyet insanlara Allah tarafından verilmiş bir nimettir, bütün insanlığa gelmiş bir dindir."

dedi ve İsrâ suresinin dokuzuncu ayetini okudu. Devamla,

"Şüphe yok ki, Kur'an-ı Kerim insanlara en doğru ve en metin yolu göstermiştir. Bütün insanlar için kurtuluş yolu ancak İslâm'dır. İslâmiyet, insanların terakki ve tekamülü için en ulvî düstur ve prensipleri ihtiva etmektedir. Beşeriyetin nizam ve intizamı nokta-i nazarından Kur'an bir ahenk menbaıdır. Bütün dertlerin çaresi Kur'an'dadır."

dedi. Konuşmasını bu şekilde devam ettirdi. Bu konuşmadan herkes gibi biz de memnun ve mesrur olduk.

Turgut Bey konuşmasına devam ederken, korumalarından Komiser Yusuf Taşdemir yanıma geldi. *"Hocam nasılsınız? İyisinizdir inşallah."* diyerek halimi hatırlımı sordu. Sonra yanındaki adama beni göstererek, *"Erzurum'daki Mehmet Kırkinci Hoca."* dedi. Tekrar bana dönüp:

"Hocam bu bey bizim amirimizdir. Adı Musa Bey" dedi. Ben de Musa Beyle musafaha ettim. Biraz konuştuk. Sonra Musa Bey:

“Hocam, siz mutlaka Turgut Bey ile görüşmelisiniz.” dedi. Ben bundan çekindim. Onlar da fazla ısrar etmediler.

Yusuf:

“O halde öğle yemeğini birlikte yiyelim.” dedi. Teklifi kabul ettim.

Yusuf yemek esnasında akşam nerede olacağımı sordu. Ben de, akşam derste olacağımı söyledim ve ayrıldık.

Akşam derse gittim. Risale-i Nur’dan bir ders okuduk. Ders bittikten sonra çay içerken, bana bir telefon geldi. Telefondaki Yusuf’tu, orada olup olmadığını anlamak için aramış. Biraz sonra geldiler ve, **“Hocam sizin adınıza Turgut beyden randevu aldık. Şu anda sizi bekliyor. Sizin için bakanlar kurulu toplantısını erteledi.”** dediler. Artık mecburen gitmek gerektiğini anladım.

Başbakanlık konutuna gittiğimizde Turgut Bey bizi merdivenlerde karşıladı. Birlikte çalışma odasına gittik. Çok nazik bir insandı. Bütün hareketleri edep dairesindeydi.

Kendisini ziyaret sebebini şöyle ifade ettim:

“Beyefendi, ben Kocatepe camiinin açılışı için İstanbul’dan gelmiştim. Sizi dinledim, cidden güzel bir konuşmaydı. Sizi tebrik etmek istedim. Ziyaret sebebim budur.”

Teşekkür etti. Seçimler yakındı, İstanbul’da kendisi ve partisi hakkında neler duyduğumu sordu. Ben de İstanbul’da başımdan geçen iki olayı anlattım:

“İstanbul’da Kağıtçı Necmeddin Bey her Salı yemek verir. Biz de bir Salı günü Necmeddin Bey’in yemeğine gittik. Orada yapılan sohbet esnasında herkes sizden ve partinizden övgü ile söz ettiler ve oylarını size vereceklerini söylediler.”

dedim. Daha sonra devamla şunu anlattım:

“Ertesi gün, bir kitap almak için Enderun Kitapevi’ne gitmiştim. Ben kitap ararken orada birkaç kişi de oturmuş çay içiyorlardı. Kitabı bulamayınca onlara sordum. ‘Amca sen iki dakika otur, bir çay iç. Biz kitaba bakalım.’ dediler. Onlardan birisi de Ebu’s-Suud Efendinin fetvalarını getirdi. İçinden bir yeri açıp okumaya başladı. Ara ara da bana dönüp:”

‘Bak amca, Ebu’s-Suud Efendi Şiaların Ehl-i Sünnet dışında olduğunu söylüyor.’ dedi. O günlerde Türkiye’de bazı kimselerde Humeyni taraftarlığı başgöstermişti. Anladım ki, bunlar Humeyni’ye karşı bir grup. Sakalıma bakıp beni Humeyni taraftarı sanmışlar. Sonra, **‘Amca sen nerelisin?’** dediler. Erzurumlu olduğumu söyleyince, **‘Erzurum’da da Humeyniciler var mı?’** diye sordular. Ben de, **‘Erzurum ulema yatağıdır. Orada batıl mezhepler barınamazlar.’** dedim. Rahatladılar.”

'Amca senin adın nedir?' diye sordular. "Mehmet Kırkıncı" deyince çok şaşırdılar. Bana daha önce anlattıkları şeylerden dolayı özür dilediler."

Biz çay içerken içeri birisi girdi. Enderun Kitapevinin sahibi, emekli subay İsmail Bey içeri giren adama:

"Atilla, Turgut Bey'i nasıl bilirsin?" dedi.

Atilla, zatınız ve partinizin hakkında bir çok tenkitlerde bulundu. İsmail Bey, **"Sus!"** dedi ve bana dönerek:

"Hocam şurada bir levha var. O levhada ne yazdığını söyler misiniz?" dedi.

Levhaya baktım, antika bir levhaydı. **"Ya hayır konuş, ya sus."** hadis-i şerifi yazılıydı.

İsmail Bey, Atilla'ya dönüp; **"Bak Atilla bu levha sana hitap ediyor."** dedi.

Turgut Bey ile o günkü görüşmemiz kırk beş dakika kadar sürdü. Kendisiyle daha sonraları müteaddit görüşmelerimiz oldu.

Erzuruma döndüm. Bir gün bir dostumun dükkanına uğradığımda bir gazetede Turgut Bey'in Trabzon'a giderken uçakta bazı gazetecilerin yersiz ve kasıtlı suallerine:

"Bakın Peygamber Efendimiz ne buyuruyor: 'Ya hayır söyle ya da sükut et.' siz de böyle yapın." dediği yazılıydı.

İstanbul'a beş altı ay sonra gittiğimde yine Enderun Kitapevine uğradım. Levhayı göremeyince İsmail Bey'e **"Burada bir levha vardı. Ne oldu?"** dedim. İsmail Bey, o levhayı Başbakan Turgut Bey'in aldığını söyledi.

Bir başka sohbetimizde, Turgut Bey sözü Doğu'nun problemlerine getirdi ve şöyle dedi:

"Bu insanların her türlü ihtiyacını görür, sularını evlerine getirir, yollarını yapar ve kendilerini iş sahibi yaparsak, bu problemler kendiliğinden hallolur. PKK'ya gelince ben ona şöyle bir çözüm buldum. Her köye kendi içlerinden korucular tayin edeceğim. Onlara maaş vereceğim. Bu sayede kendi kendilerini kontrol etmelerini temin edeceğim." dedi.

Ben de:

“Gerçi bu bir çözümdür. Ancak aspirin gibi geçicidir. Cihan harbinden evvel doğudaki insanların çoğu işsizdi, suları evlerinin önünde akılmıyordu, köylerine yol gitmemişti ama hepsi huzurluydu, hepsi devletine bağlı sadık vatandaşlardı. Sultan Abdülhamit Han, Doğu’da Hamidiye alayları kurmuştu. Erleri de Kürttü, subayları da Kürttü, paşaları da kürttü. Buna rağmen Padişah sarayda rahat yatıyordu. Halbuki onların devlet kurabilmeleri için çok müsait bir zemin vardı. Fakat böyle bir işe kalkışmadılar. Bu mesele üzerinde inceden inceye düşünmek lâzım. Neden o gün durum öyleyken bugün böyle olmuş. Bediüzzaman Hazretleri bunu bir tek cümleyle ifade eder:

“Enbiya'nın ekseri şarkta ve hükemanın ağılebi garbda gelmesi kader-i ezelinin bir remzidir ki, şarkı ayağa kaldıracak din ve kalbdır, akıl ve felsefe değil.”

dedim Erzurum’a döndüğümde kendisine tafsilatlı bir mektup gönderdim. [1](#)

Dipnotlar:

[1](#) Söz konusu mektup ikinci bölümde “Başbakana Mektup” başlığıyla yer almıştır.